

成化十四年

รัชกาลเมืองจันทบูร
ปีที่สิบสี่

ทศลองจ๋าน

ทศลองจ๋าน

3

เมิ่งซีซือ 梦溪石 เขียน
อ๋นงซี เตย-ริตกุล แผล
อาท่า 阿嘎 ทา

รัชศกเฉิงว่าปีที่สิบสี่ 3

เมิ่งซีซือ เขียน อัญชลี เตะะธิฏกุล แปล

《成化十四年》

Volume 03

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi
Thai edition rights under license granted by北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd
平心工作室 (欣燦連股份有限公司) Covers Illustrated by Aga (阿嘎)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2229-0

ภาพประกอบ Aga (阿嘎)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วีวาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ความวายไม่จำเป็นต้องเปิดเผย วายแบบหลบๆ คลุมเครือๆ หน่อยก็เข้าใจไปอีกแบบเหมือนกัน เหมือนความสัมพันธ์ระหว่างถึงพินกับสุยโจว แม้ไม่หือหาวแต่หลายๆ ซีนก็ทำให้เราใจเต้น ยิ่งในเล่มนี้มีฉากที่ทำให้ใจเต้นแรงหลายฉากเชียวละคะ

อ๊ะๆ ไม่ได้หมายความว่าสองคนนี้ความสัมพันธ์พัฒนาก้าวกระโดดจากสลิปไปร้อยหรือกนะคะ ที่บอกว่าใจเต้นคือเต้นด้วยความลุ้นระทึกนะคะ เพราะคดีที่ถึงพินต้องรับผิดชอบในครั้งนี้คือการไขปริศนาสุสานจักรพรรดิโบราณซึ่งผู้เกี่ยวข้องมีทั้งภูตผีวิญญาน โจรขูดสุสาน เทพแม่น้ำ และแม้กระทั่งสัตว์ประหลาด! แต่ละสิ่งแต่ละอย่างนอกจากทำให้ใจเต้นแรงแล้วยังทำแข่งขานันด้วย

คดีประหลาดเขย่าประสาทแบบนี้ ถ้าฟังถึงพินคนเดียวคงเอาไม่อยู่ ดินะว่าได้สุยโจวตามประกบไปไหนไปด้วยกัน ไม่ว่าจะระยะทางจะไกลแค่ไหน ปริศนาจะซับซ้อนเท่าไร ต้องเผชิญอุปสรรคอะไรบ้าง แต่สองคนช่วยเหลือดูแลกัน ก็ไม่มีอะไรที่พวกเขาไม่สามารถรับมือ ทุกคนคิดเหมือนกันไหมคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

- * ถังพั้น มีชื่อรองว่า 'รุ่มซิง' เดิมเป็นผู้พิพากษาศาลชั้นเทียบ หลังสร้างผลงานคดีคลายคดีไว้จำนวนหนึ่งก็ได้เลื่อนตำแหน่ง สมถะเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมี พิถีพิถัน ก็แค่กับเรื่องอาหารการกินเท่านั้น
- * สูยโจว มีชื่อรองว่า 'ก่วงซวน' องครักษ์เสื้อแพรแห่งกองปราบ ฝ่ายเหนือ เจียบขริ่มพูดน้อย ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ พื้นฐานครอบครัวไม่ธรรมดา มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับพระพันปีองค์ปัจจุบัน
- * เหลียงเหวินหว่า รองเสนาบดีกรมอาญาฝ่ายซ้าย ไม่พอใจในตัวถังพั้น ทว่าก็ไม่กล้าทำอะไรออกนอกหน้าเพราะเข้าใจว่าอีกฝ่ายมีเบื้องหลังใหญ่โต แต่หากสบโอกาสเมื่อไรก็ไม่พลาดลงมือ
- * อื่นหยวนฮว่า รองหัวหน้ากองพลาธิการเหอนาน เป็นลูกศิษย์ของเหลียงเหวินหว่า เดิมที่ถูกคาดการณ์ว่าจะได้เลื่อนเป็นหัวหน้ากองพลาธิการ ทว่ากลับถูกถังพั้นที่ไม่รู้มาจากที่ใด สวมตำแหน่งไป จึงผูกใจแค้น

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 15

แม้การเลื่อนขั้นของขุนนางทหารกับขุนนางพลเรือนค่อนข้างต่างกัน โดยมากมักขึ้นอยู่กับความโปรดปรานและผลงาน อย่างในกององครักษ์เสื้อแพร ก็ไม่เว้น ทว่าคนที่ได้เลื่อนขั้นจากนายกองถึงนายกองพัน พร้อมควบตำแหน่ง ดูแลกองปราบฝ้ายเหนือภายในเวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งปีก็ว่า หรือกล่าวให้ชัด คือคนอย่างสุยใจนั่น นับว่าโดดเด่นสะดุดตายิ่ง

เมื่อยามที่ผู้บังคับการกองปราบถูกหยวนปิ่นสั่งปลด นายกองพันหลายคนล้วนหมายตาตำแหน่งนั้น ปรากฏว่าสุยใจผู้เป็นม้ามีดกลับได้ไปครองซึ่งก็ทำให้หลายคนซุ่นเคืองใจอยู่บ้าง หลังจากเขาขึ้นรับตำแหน่งก็ กลั่นแกล้งเขาทั้งต่อหน้าและลับหลัง อย่างเช่นบางภารกิจก็รับบัญชาอย่าง หน้าไหว้หลังหลอก ทำงานกันอย่างตะปิดตะบอย ซ้ำพอมีคนเห็นสุยใจเอาแต่ทำหน้าที่บึงตึงเย็นชาทั้งวันก็คิดว่าคนอย่างเขาต้องกดขี่ผู้ใต้บัญชา แน่นนอน จึงให้คนหาทางไปตีสนิทะละมอตามพวกเขวียหลัง ดูว่าจะขุดหา จุดอ่อนได้หรือไม่ จะได้ร้องเรียนต่อเบื้องบน ชูดเขาให้ลงจากตำแหน่ง

อย่าเห็นว่าหน่วยองครักษ์เสื้อแพรมิใช่ขุนนางพลเรือนแล้วจะปราศจากการชิงไหวพริบซับซ้อนดุเดือด ในแวดวงขุนนางไม่เคยขาดแคลนการทับถม ซ้ำเติม ดักข่มลอบกัด ยิ่งในหน่วยงานพิเศษที่คุ้นเคยกับการสืบเสาะใต้สวน คิดจะใช้อุบายเช่นนี้ก็ยิ่งง่ายตายไม่เปลืองแรง

มีคนวางหลุมพรางในที่ลับก็ย่อมมีคนรอชมเรื่องสนุกอยู่ในที่แจ้ง ไม่นาน

ก็มีคนไปร้องเรียนกับหยวนปิ่นว่าสูญเสียใจเพิ่มขึ้นรับตำแหน่งก็เคียดกรำพวกเขา
เพิ่มการฝึกมากมายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เจตนาจะทำให้กองปราบฝายเหนือ
ปั่นป่วน หากหยวนปิ่นไม่สนใจดูแลอีก น่ากลัวทุกคนจะทนไม่ไหวกันแล้ว

ปีนี้หยวนปิ่นอายุเจ็ดสิบแปดปี ย่อมเคยประสบพบเจอเรื่องราวมา
ทุกรูปแบบ ในฐานะผู้บัญชาการหน่วยของครีทซ์เสี้ยวแพร มองลงมาจากที่สูง
เขาย่อมเห็นเป้าหมายในใจของทุกคนได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ทว่าเขามิได้พูดหรือ
ทำอะไร มิได้ให้ความช่วยเหลือกับภาวะตกที่นั่งลำบากของสูญเสียใจ และมีได้
เรียกสูญเสียใจไปตำหนิเพราะผู้ใต้บัญชาร้องเรียน เขาเพียงแต่สังเกตการณ์อยู่
เฉยๆ

หากสูญเสียใจแก้ปัญหาเหล่านี้ไม่ได้ เช่นนั้นก็ไม่ว่าใครที่จะอยู่ในตำแหน่ง
แล้ว

เป็นไปตามคาด ไม่นานทุกฝายก็สงบศึกกัน

เดิมทีองครีทซ์เสี้ยวแพรก็เป็นหน่วยงานทหาร พวกเขาต้องฝึกร่างกาย
เป็นกิจวัตรอยู่แล้ว แต่พอห่างเหินจากเมื่อแรกสถาปนาตำหึงนานเข้า
คนมากมายจึงยิ่งอยู่ยิ่งหละหลวมเฉื่อยแฉะ การฝึกฝนประจำวันกลายเป็น
เหมือนสิ่งสมมติไปโดยปริยาย กระทั่งกองทัพของเมืองหลวงก็ยิ่งกลายเป็น
เครื่องประดับในสนามรบ แม้หน่วยของครีทซ์เสี้ยวแพรยังคงมีความสามารถ
ด้าน 'คุ้มกันเชื้อพระวงศ์ ตรวจตราจับกุม' แต่ก็มิได้เยี่ยมหาญเก่งกล้า แม่นยำ
ไร้ความผิดพลาดเฉกเช่นยามสถาปนาตำหึง

กอรกับแรงกดดันจากสำนักบูรพา การถือกำเนิดของสำนักประจิม
แบ่งอำนาจของหน่วยของครีทซ์เสี้ยวแพรไปมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้พวกเขายิ่งอยู่
ยิ่งอืดอาด และยิ่งอยู่ก็ยิ่งไร้ความสามารถ ซึ่งนั่นเป็นสาเหตุที่การสืบสวนเรื่อง
ลัทธิบัวขาวก่อนหน้านี้หน่วยของครีทซ์เสี้ยวแพรไม่ค่อยจะทำตัวมีประโยชน์
เสียเท่าไรนัก

หลังจากสูญเสียใจบัญชาการกองปราบฝายเหนือแล้ว สิ่งแรกที่ต้อง
เปลี่ยนแปลงก็คือเรื่องนี้ ดังนั้นเขาจึงออกคำสั่งเด็ดขาด เริ่มจากทุกๆ สามวัน
ในยามอื่น นอกจากคนที่อยู่เฝ้าและไปปฏิบัติภารกิจนอกพื้นที่ ทุกคนต้องไป

รวมพลฝึกซ้อมที่ลานฝึกซ้อมเป็นเวลาสองชั่วโมงโดยยึดตามการฝึกซ้อมของกองทัพเมืองหลวงทุกอย่าง นอกจากนั้นสื่อยังเพิ่มการฝึกซ้อมรายการอื่นเข้าไปด้วย

สำหรับคนที่เคยชินกับการไม่เข้าเวรกินนอนจนตะวันโद่ง ท่องราตรีด้วยการเข้าหอนางโลมและบ่อนพนันย่อมทนไม่ไหว ต่างพากันโอดครวญตัดพ้อถึงขึ้นไปร้องเรียนกับหยวนปิ่นต่างๆ นานาว่านายกองพันส่วยตำแหน่งไม่ใหญ่ ทว่าวางอำนาจไม่น้อย เพื่อสำแดงบารมีก็ไม่เห็นชีวิตของคนอยู่ในสายตา ชมเหิงทารุณผู้ใต้บัญชา ไร้ความเป็นคน

เดิมที่การร้องเรียนขนานใหญ่เช่นนี้หยวนปิ่นมีอาจนิ่งเฉยดูตายได้ แต่ไม่มีใครรู้ว่าส่วยใจแค้นเขาไว้ล่วงหน้าแล้ว

ก่อนการฝึกซ้อมส่วยใจไปหาหยวนปิ่นพร้อมรายงานแผนการของตนอย่างละเอียด แจ้งเป้าหมายและเหตุผลอย่างชัดเจน ประจวบกับหยวนปิ่นเองก็รู้สึกขัดตาที่หน่วยองครักษ์เสียแพรถูกวันทงบริหารจนเหลวแหลกเช่นนี้ นี่ก็คือเหตุผลที่คนมากมายมาร้องเรียนส่วยใจแต่หยวนปิ่นกลับนิ่งเฉย

เป็นเรื่องธรรมดาของการเปลี่ยนแปลงที่ไม่แคล้วจะต้องถูกผู้ที่เกลียดความเปลี่ยนแปลงขัดขวาง แต่หากล้มเลิกเพียงเพราะเกรงกลัวอุปสรรคส่วยใจก็เตรียมตัวเป็นหัวหลักหัวต่อได้เลย

เมื่อเห็นว่าการร้องเรียนไร้ผล ทุกคนก็จำต้องทำตามคำบัญชาของส่วยใจ ไปรวมตัวกันที่ลานฝึกซ้อมอย่างจงปัญญา

ครั้งแรก ล่วงเลยยามอื่นไปหนึ่งเค่อแล้วมีคนจำนวนกว่าครึ่งที่ยังมาไม่ถึง คนเหล่านี้ล้วนถูกลากไปโบยคนละสิบที เสร็จแล้วจึงไปฝึกซ้อม หากครั้งต่อไปยังมาสายก็จะบวกเพิ่มอีกสิบที และครั้งต่อไปก็จะทบไปเรื่อยๆ

ทุกคนเห็นส่วยใจเอาจริง ครั้งที่สองจึงไม่มีใครกล้ามาสาย

หนึ่งในแผนการฝึกซ้อมที่เขากำหนดคือการวางขามใส่น้ำหนึ่งขามบนศีรษะ ย่อเข้ายื่นทำนั้งม้า* ได้ดวงอาทิตย์ครึ่งชั่วโมง มือทั้งสองข้างยังต้อง

* ทำนั้งม้า (หม่าปู้) เป็นท่าพื้นฐานขั้นแรกของการฝึกยุทธ์ เพื่อเพิ่มความแข็งแรงของกำลังขาและการทรงตัว โดยยืนแยกขาให้กว้างกว่าช่วงไหล่ แล้วย่อลงนั่งค้างหลังตรงคล้ายกับนั่งอยู่บนม้า นั่ง

ยกตาซึ่งที่มีถึงน้ำหนักข้างละสิบซังไปด้วย หากน้ำกระฉอกถือว่าผิดพลาด ต้องยื่นต่อไปอีกครึ่งซังยาม การฝึกนี้ก็มีคนคัดค้านไม่น้อยด้วยเห็นว่าลำบาก เหนื่อยยากเกินไป องค์กรฯ เลื้อยแพะที่ถูกเลี้ยงดูปุเลียมมาอย่างดีต่างแสดงท่าที ทนไม่ไหว ย่อมไม่มีทางทำได้

สุขใจไม่พูดพร่ำทำเพลง สาธิตเป็นเยี่ยงอย่างด้วยตนเอง ทุกคนต่างประจักษ์แก่สายตาว่าครึ่งซังยามผ่านไป อย่าว่าแต่ขามบนศีรษะของเขา จะไม่หล่น แม้แต่น้ำในขามก็มีได้กระฉอกแม้แต่หยดเดียว นั่นจึงทำให้ทุกคนพร้อมใจยอมรับ

พวกเขี่ยหลังนั้นมิต้องพูดถึง พวกเขาเดินตามรอยเท้าของสุขใจ มาตลอด สุขใจให้ทำอะไรก็ทำ ไม่เคยพูดมาก เมื่อคนอื่น ๆ เห็นผู้นำคนนี้มี ความเฉียบขาด คำใดคำนั้น ร้องเรียนไปก็ไร้ประโยชน์ แอบอู้ก็ไม่ได้ จำต้องทำใจ ฝึกซ้อมอย่างตั้งอกตั้งใจตามไปด้วย

แต่สุขใจก็มีได้เอาแต่เข้มงวดกดขี่อย่างเดียว ทุกสิ้นเดือนเขาจะเลี้ยงอาหารพวกพ้อง คนที่ประพฤติตนดียังมีรางวัลต่างหาก แน่نونว่าเงินจำนวนนี้ล้วนมาจากงบลวง ทว่าเมื่อก่อนตอนที่วันทองอยู่ กองปราบฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ล้วนถูกควบคุมดูแลโดยคนของเขา งบลวงส่วนนี้จึงถูกนำไปใช้จ่ายส่วนตัว สุรุษสุร่าย อย่างหวังว่าจะถึงมือผู้ใต้บัญชา เมื่อทุกคน รายได้ไม่เพียงพอรายจ่ายจึงต้องชู้ดรีดกับเบ็องล่าง

หลังจากสุขใจรับตำแหน่งก็ออกคำสั่งให้ทำบัญชีใหม่ทั้งหมด การเบิกงบลวงให้มีการจดบันทึกอย่างละเอียดชัดเจนทุกครั้ง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีเงินจำนวนหนึ่งเกินออกมาให้ใช้จ่ายสำหรับเป็นขวัญกำลังใจ ทุกคนจึงยอมยินดีกันถ้วนหน้า

ผ่านไปสามเดือน เมื่อทุกคนเริ่มชินกับการฝึกที่เคร่งครัด เสี่ยงโอดครวญ จึงน้อยลง บรรยาภาคนอกกองปราบฝ่ายเหนือไม่ถึงกับเปลี่ยนแปลงไปเสียหมด แต่อย่างน้อยก็แตกต่างจากอดีตบ้างแล้ว การเปลี่ยนแปลงลักษณะนี้เป็นเรื่องดี ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น ดูเอาจากประสิทธิภาพในการสืบสวนและปิดคดีของเดือนนี้ก็สูงขึ้นจากเดือนที่แล้วมาก

ผู้บังคับบัญชาที่ทำตนเป็นแบบอย่าง ตกรางวัลและลงอาญาอย่างชัดเจน ย่อมดีกว่าผู้นำที่เอาแต่กินดื่มเที่ยวเล่นและเอาดีเข้าตัว แม้สุขใจจะเข้มนวดกว่าผู้บังคับการคนเดิมมาก แต่การเข้มนวดก็มีข้อดี อย่างน้อยคนที่สนิทสนมกับผู้เป็นหัวหน้าก็ไม่อาจใช้เล่ห์เหลี่ยมปิดความรับผิดชอบได้อีก ส่วนผู้ใต้บัญชาที่ไม่ได้ประจบสอพลอสนิทสนมกับหัวหน้าก็มีดีองกว่าจะถูกกลั่นแกล้งอีกต่อไป

ตำแหน่งของสุขใจมั่นคงขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่รู้ตัว เขาเองก็ค่อยๆ ประทับตราของตนลงบนร่างกายและจิตใจของผู้คนเหล่านั้น

วันนี้ถึงขั้นพ้นออกจากจวนว่าการกรมปกครอง เมื่อคนประจบเรื่องนำยินดีจิตใจก็เบิกบาน แม้แต่ผีเท้าก็ว่องไวแผ่วเบาขึ้นหลายส่วน ครั้นเห็นว่ายังมีเวลา เขาจึงเลี้ยวเปลี่ยนทิศทาง มิได้ตรงกลับเรือน แต่มุ่งหน้าไปที่กองปราบฝายเหนือแทน

นับตั้งแต่สุขใจได้เลื่อนตำแหน่งเขาก็ไม่ได้มาที่นี่เลย มาตรการรักษาความปลอดภัยที่หละหลวมในอดีต ยามนี้เข้มนวดกดขี่ขึ้นไม่น้อย คนอยู่เเวไม่รู้จักเขา พอเห็นขุนนางพลเรือนชั้นหกคนหนึ่งมาที่นี้ก็รู้สึกแปลกใจจึงขวางเขาไว้ ได้ยินว่าอีกฝายจะพบสุขใจก็ยิ่งแสดงสีหน้าท่าทางประหลาดใจ

"เจ้าเป็นใคร มาหาท่านผู้บังคับการมีธุระอันใด" คนที่อยู่เเวสอบถามด้วยท่าที่ไม่เป็นมิตรนัก หากมิใช่ว่าถึงพื้นสวมชุดขุนนาง เขาได้สงสัยว่าอีกฝายมาล้อเขาเล่นแล้วด้วยซ้ำ

ไม่แปลกที่เขาจะคิดเช่นนั้น

ขุนนางพลเรือนส่วนใหญ่มักหวงหน้าตาชื่อเสียงของตนเอง โดยทั่วไปล้วนแล้วแต่ถูก 'เซียม' มาอย่างไม่เต็มใจ น้อยมากที่จะสมัครใจเป็นฝายมาเองอย่างถึงขั้น

ถึงขั้นกล่าวตอบ "ข้าชื่อถึงขั้น เป็นสหાયกับผู้บังคับการของพวกเขาเจ้ารบกวนช่วยบอกเขาที หากเขาเลิกงานแล้วก็ให้เขาออกมาหน่อย"

ตามหลักแล้วเวลานี้ยังเรียกสุขใจว่าผู้บังคับการกองปราบมิได้

เนื่องจากเขาแคว้นราชการตำแหน่งนี้เท่านี้ ทว่าในแวดวงขุนนางมักยกให้ผู้อื่นสูงเข้าไว้ อย่างตำแหน่งรองนายกองพัน คนอื่นก็จะเรียกว่านายกองพัน ละคำว่ารองไป ซึ่งคนถูกเรียกได้ยินแล้วก็รื่นหูสบายใจ

คนอยู่เวรมองเขาอย่างระแวงสงสัยแวบหนึ่ง ไม่เชื่อว่าคนที่เข้มงวด กวดขันอย่างผู้บังคับการกองปราบคนใหม่จะคบหาสหายอย่างคนปกติทั่วไป อีกอย่างตำแหน่งของขุนนางพลเรือนตรงหน้าก็เล็ก คงมิใช่ว่าคนผู้นี้ไต่อดหวังประจบผู้บังคับการกระมัง

ถึงพื้นมองออกว่าเขาระแวง จึงกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า "รบกวนพี่ชาย ช่วยรายงานด้วย หากเขาไม่สะดวกพบ ข้าก็จะกลับ"

อีกฝ่ายเองก็มีได้เจตนาถลันแกล้ง เพียงแต่ระยะนี้กฎระเบียบเข้มงวด ขึ้นมาก หากทะเล่ทะล่าเข้าไปรบกวนแล้วคนตรงหน้าก็ไม่ได้มีความสำคัญมากมายอะไร ดีไม่ดีเขาอาจถูกโยยได้

ด้วยเหตุนี้คนคนนั้นจึงกล่าวหน้าตั้ง "ท่านผู้บังคับการมีภารกิจ เจ้ามาวันหลังเถอะ!"

ถึงพื้นร้องอ้อ "เช่นนั้นข้าขอถามอย่างหนึ่ง เขายังอยู่ข้างในหรือว่า กลับไปแล้ว"

อีกฝ่ายตอบ "ยังอยู่ข้างใน"

ถึงพื้นพยักหน้า "ข้านั่งรอเขาตรงนี้แล้วกัน"

พูดจบก็สะบัดชุดคลุมขุนนาง นั่งลงบนชั้นบันไดข้างๆ ก่อนล้วงหนังสือเล่มหนึ่งออกจากอกเสื้อมาเปิดอ่าน

องครักษ์เสื้อแพรที่อยู่เวรตลิ่งตา "หน้ากองปราบฝ่ายเหนือ ไฉนจึงกล้า บังอาจ!"

พูดเป็นเล่น หน้าประตูกองปราบฝ่ายเหนืออันน่าเกรงขาม สถานที่ทำงานขององครักษ์เสื้อแพรผู้เลือดเย็นไร้ความปรานีดันมีคนมานั่งอ่านหนังสือ อย่างไม่อาจทำให้ผู้อื่นครันคร้ามกริ่งเกรงได้!

ถึงพื้นมองเขาอย่างนิมิต "ให้เจ้าไปบอกเจ้าก็ไม่ยอม ข้านั่งอ่านหนังสือ รอตรงนี้ไม่ว่าจะรบกวนเจ้ากระมัง อีกอย่างข้าเองก็ไม่ได้นั่งขวางประตู

เสียหน่อย นี่ก็นั่งหลบมาข้างๆ แล้วอย่างไร!"

องครักษ์เสื้อแพรคนนั้นสะอึกอึ้ง ยังอยากกล่าวอะไรต่อ พวกห้องที่เฝ้าประตูด้วยคนส่งสายตาดูออกไปเขาก่อนโน้มเข้าไปกล่าวเสียงเบา "เจ้าโง่หรือไร เข้าไปรายงานเสียหน่อยแล้วจะเป็นไร เกิดเขาเป็นสหายของผู้บังคับการจริงๆ เท่ากับพวกเรามีได้ลวงเกินเขา หากไม่ใช่ก็จะได้ไล่เขาออกไป!"

คนผู้นั้นกลอกตาใส่ผู้พูดทีหนึ่ง "เจ้าก็ปากเก่งเหลือเกิน แล้วไหนเจ้าไม่ไปเองเล่า"

พวกห้องหัวเราะเจ้าเล่ห์ "ไปที่ไปสิ อีกเดี๋ยวข้าได้รับคำชมจากผู้บังคับการ เจ้าอย่าตาร้อนล่ะ!"

ขณะที่ยังคงไม่เชื่อ ปรากฏว่าอีกฝ่ายหันร่างเดินเข้าไปรายงานจริงๆ ผ่านไปครู่เดียวเขาก็เห็นพวกห้องย่างเท้าออกมาจากด้านในอย่างรีบร้อน กล่าวกับถึงพื้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ได้เท่า ท่านผู้บังคับการกำลังงานยุ่ง แต่เขาเชิญท่านเข้าไปรอด้านใน!"

เขาอ้าปากค้างมองพวกห้องพาดังพื้นเข้าไปอย่างกระตือรือร้น พักหนึ่งก็กลับออกมา จึงรีบล่อลวงลัทธิถาม "คนนั้นเป็นใครหรือ"

พวกห้องกล่าวตอบ "สหายสนิทของผู้บังคับการ เจ้าไม่รู้จักหรือ เมื่อครู่เขาก็บอกแล้วว่าชื่อถึงพื้น ได้ยินว่าเขายังอาศัยอยู่ในคุกหาสน์ของผู้บังคับการด้วย"

องครักษ์เสื้อแพรคนนั้นสุดลมหายใจเย็นๆ เข้าเอื้อมหนึ่ง "ความดีมีพันธุดีเพียงนั้นเชียววี"

พวกห้องกล่าว "ใช่แล้ว"

คนคนนั้นต่อว่าอย่างหัวเสีย "แล้วเหตุใดเจ้าไม่บอกแต่แรก!"

พวกห้องเย้ยหยัน "ใครให้เจ้าตาถั่วเล่า ข้าสะกิดเจ้าแล้ว เจ้าก็ยังไม่ไปรายงาน ถึงเวลาหากผู้บังคับการเอาความ ข้าไม่ยอมถูกตำหนิกับเจ้าด้วยหรอก!"

องครักษ์เสื้อแพรคนนั้นงุ่มง่ามใจจนพูดไม่ออก คิดในใจว่าตนเองพลาดโอกาสเอาใจผู้บังคับบัญชาอีกแล้ว

ถึงพื้นไม่สนว่าองครักษ์เสื้อแพรสองคนที่ยืนเฝ้าหน้าประตูจะคิดอย่างไร เขาเดินไปทางลานฝึกซ้อม ยังไม่เห็นเงาคนก็ได้ยินเสียงอีกเหม็นให้ร้องดังมาจากไกลๆ เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ จึงพบว่าที่แท่นลานฝึกซ้อมกำลังมีการประลองกัน

บนลานฝึกซ้อมมีเงาคนสองคนไหววูบขึ้นลง ปรากฏดาบประสานฉวัดเฉวียน มิได้ประจันกันด้วยกระบวนท่าสวยงามตระการตา หากแต่เป็นกระบวนท่าสังหารที่ไร้ความปราณี เมื่อพินิจมองอย่างละเอียด หนึ่งในนั้นยังเป็นสุขใจอีกด้วย!

สุขใจกำลังประลองกับคนอีกคนหนึ่งในลานฝึกซ้อม รอบๆ ยังมีคนกลุ่มหนึ่งรายล้อม แต่ละคนต่างส่งเสียงให้ร้อง

ถึงพื้นทวดมองรอบหนึ่งพบเงาร่างของเซวียหลังในคนกลุ่มนั้น จึงเดินเข้าไปตบเบาอีกฝ่ายทันที

เซวียหลังตกใจสะดุ้งโหยง กำลังจะมีโทสะ แต่เมื่อหันไปมอง โทสะก็เปลี่ยนเป็นความยินดี "ท่านมาได้อย่างไร"

ถึงพื้นหัวเราะแะๆ "คนมันว่างจึงมาเที่ยวชมเสียหน่อย พวกท่านกำลังจะประลองกันหรือ เหตุใดแม้แต่ผู้บังคับการก็ต้องลงมาด้วย"

เซวียหลังกล่าวถลันหัวเราะ "ก่อนหน้านั้นพี่ใหญ่ออกกฎ ทุกๆ สิ้นเดือนจะจัดการประลอง ผู้ประลองสามารถทำสู้กับใครก็ได้ ผู้ชนะคนสุดท้ายจะได้รางวัลอย่างงาม ก่อนหน้านี้อีกคนมากมายถูกพี่ใหญ่เคี่ยวกรำเสียยับ ต่างก็อึดอั้นตันใจ จึงทำประลองกับเขากันใหญ่ ปรากฏว่าแต่ละคนล้วนถูกพี่ใหญ่ล้มไม่เป็นท่า ฮีๆ พวกนั้นยังไม่รู้พิษสงของพี่ใหญ่ แต่ข้าหรือจะไม่รู้ ข้าเหล่าเซวียไหนเลยจะหาเหาใส่หัว!"

ระหว่างสนทนา การประลองก็รู้ผลแพ้ชนะ คนที่ประลองกับสุขใจคิดว่าเล็งช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างแม่นยำแล้ว ตวัดดาบปัดฟันตัดพื้นจากด้านหลังหวังลอบจู่โจม คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายเหมือนมีตาอยู่ด้านหลัง ปลายเท้าแตะพื้นดีดร่างขึ้นตีลังกากลางอากาศ ตวัดขาเตะคู่ต่อสู้กระเด็นออกไป ขณะทีร่างของตนเองกำลังจะถึงพื้นก็อาศัยแรงเหวี่ยงดีดร่างขึ้นอย่างมั่นคงอีกครั้ง

กระบวนท่าดูเฉเมสล่องลอย ธารน้ำหลังไหล ปราดเปรี้ยวอวองไว ทั้งยัง

ดงามแฝงด้วยพลัง กลุ่มคนที่มุงล้อมพากันส่งเสียงชื่นชม เสียงให้ร้องยินดีดัง
อย่างไม่ขาดสาย!

สุยใจที่ขึ้นอยู่ในลานฝึกซ้อมสวมเพียงกางเกงขายาว ร่างกายช่วงบน
เปลือยเปล่า เม็ดเหงื่อไหลหยดจากหน้าผากและลำคอ กลิ้งลงตามลำตัว
ร่างกำยำเป็ยกขึ้น กล้ามเนื้อที่นูนขึ้นสะท้อนประกายใต้แสงแดด ดูออกว่า
รูปร่างแข็งแรงเช่นนี้เกิดจากการฝึกฝนเคียวกรำทุกวันอย่างสม่ำเสมอ มิได้
ปล่อยปะละหละหลวมเพราะได้เลื่อนขั้นสู่อันดับสูงแล้วแม้แต่น้อย

เขาจ้องคู่ต่อสู้ที่ถูกเตะจนล้มกลิ้ง พลิกมือปัดดาบปัดวงสันตีในมือลงพื้น
แล้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไม่พอใจก็เอาใหม่ได้"

เวลานี้สุยใจดำดั่งมุ่นม่นอยู่กับการต่อสู้ สำหรับเขาไม่มีการแยกแยะ
ระหว่างประลองฝีมือกับสู้ตัดสินชี้ขาด ในเมื่อลงสนามแล้วก็ต้องทำเต็มที่กำลัง
ปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นการให้เกียรติตนเองและให้เกียรติคู่ต่อสู้ด้วย

คู่ต่อสู้ที่ถูกเขาจ้องรู้สึกเหมือนตนเองถูกสัตว์ป่าดุร้ายตัวหนึ่งพันธนาการ
ไว้จนอดหนาวสะท้อนไม่ได้ ไม่อาจกระตุ่นปณิธานการสู้รบใดๆ ได้อีก
รีบกระวีกระวาดเก็บดาบ ประสานมือคำนับพร้อมกล่าวว่า "ไม่แล้ว! ไม่แล้ว!
ได้เท่าฝีมือเก่งกล้า ชำนาญยอมแพ้ขอรับ!"

องค์รักษ์เสื้อแพรโดยรอบพากันหัวเราะครืน คนผู้นี้เอาชนะทุกคนใน
กองปราบฝ่ายเหนือติดต่อกันมาสองเดือน คาดว่าเขาเองก็มั่นใจในตนเอง
พอสมควร จึงส่งสารทำสุยใจ ก่อนหน้านี้ก็มีคนไม่น้อยพ่ายแพ้ต่อสุยใจ
แต่เขาก็ยังมั่นใจว่าตนเองต้องเป็นช้อยกเว้นแน่นอน คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายก็ต้อง
ยอมแพ้ สะบักสะบอมไม่น้อย

เมื่ออีกฝ่ายยอมแพ้ บรรยากาศดูตันรอบตัวสุยใจก็อ่อนลงทันที เขา
เดินเข้าไปยื่นมือดึงผู้ใต้บัญชาลุกขึ้น ก่อนตบปาอีกฝ่าย "เจ้านับว่าไม่เลวแล้ว
ได้เท่าหยวนอยากให้เราประลองกับทัพหลวงสักตั้งเพื่อกระตุ้นขวัญ
กำลังใจ ถึงตอนนั้นเกียรติของกองปราบฝ่ายเหนือของเราก็ต้องพິ้งเจ้าแล้ว!"

เดิมที่ผู้ใต้บัญชาคนนั้นยังกระดากอายเล็กน้อย ครั้นได้ยินคำพูดนั้นก็
ก็ฮึกเหิมขึ้นมาอีกครั้ง กล่าวตอบด้วยความตื่นเต้น "ได้เท่าวางใจ ข้าจะทำ

สุดความสามารถ ไม่ให้กองปราบฝายเหนือเราขายหน้าอย่างแน่นอน!"

วิธีการไม่แข็งสลบไม่อ่อนเช่นนี้ช่างทำให้คนต้องยอมรับอย่างช่วยไม่ได้
ถึงพื่นยืนเอามือโพล่หลัง มองดูเหตุการณ์ด้วยรอยยิ้มกว้าง มิได้
รีบร้อนเข้าไปหา รอสวยใจให้กำลังใจผู้ใต้บัญชา ประกาศจบการประลอง
กลุ่มคนสลายตัวแล้ว เขาจึงเดินเข้าไปอย่างไม่รีบร้อน "ท่านผู้บังคับการ
ช่างมีบารมี เห็นทีไม่ช้าก็เร็วคงได้ดำรงตำแหน่งจริงแล้ว!"

ใช้ว่าสวยใจจะไม่สังเกตเห็นถึงพื่น เพียงแต่ก่อนหน้านั้นไม่สะดวกพูดคุย
ด้วย ยามนี้ผู้คนแยกย้ายกันแล้ว เห็นอีกฝ่ายที่มองมาด้วยรอยยิ้มระรื่นก็
นึกได้ว่าเวลานี้ตนสวมใส่อาภรณ์น้อยชิ้น ใบหน้าเย็นชาจึงสะท้อนแว่ชัดเห็น
วูบหนึ่งอย่างยากจะสังเกตเห็น

"เข้ามาที่นี่ได้อย่างไร ถ้าไม่มีเรื่องด่วนก็รอข้าอาบน้ำเปลี่ยนชุดก่อน"

ถึงพื่นกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ท่านไปเถิด ข้าไม่รีบ วันนี้จะเลี้ยงข้าวท่านที่
โรงเตี๊ยมเขียนเค่อ ไปหรือไม่"

สวยใจกำลังจะมุ่งหน้าไปห้องเปลี่ยนชุดที่อยู่ด้านหลัง ได้ยินแล้วก็
หยุดฝีเท้า เลิกคำถาม "เอาเงินมาจากที่ใด"

ยามนี้ได้ทำงำมิได้มีอิสระด้านการเงินแล้ว เบี้ยหวัดทุกเดือนเขา
ใช้จ่ายครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งมีสวยใจเป็นคนดูแล เหตุผลก็เพื่อมิให้เขาใช้จ่าย
สุรุ่ยสุร่าย ครึ่งหนึ่งที่อยู่กับตนเองใช้หมดแล้ว หากต้องการใช้ส่วนที่สวยใจ
ดูแลนั้นเรียกได้ว่าไม่มีทาง

ถึงพื่นหัวเราะครืน "หล่นลงมาจากฟ้า!"

เห็นเขามพะนำไม่ยอมบอก สวยใจเองก็ไม่เร่งรัด ไปอาบน้ำผัด
เปลี่ยนชุดแล้วจึงพบถึงพื่นที่กำลังจิบชาอยู่ในห้องทำงานของเขา

ถึงพื่นเห็นเขามากก็ลุกขึ้นกล่าว "ไปๆ ไปกินข้าวกัน!"

สวยใจส่ายหน้า จากนั้นก็เอ่ยถาม "เจ้าได้เลื่อนตำแหน่งหรือ"

ถึงพื่นนึกอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายต้องเดาได้ ได้ยินแล้วก็ไม่ประหลาดใจ
พยักหน้าทันที "ใช่!"

"ตำแหน่งอะไร" สวยใจถาม

ถึงพินตอบ "หัวหน้ากองพลาธิการเหอหนานแห่งกรมอาญา มารดาข้า ก็ได้รับการแต่งตั้งย้อนหลังเป็นอันเหริน* ขึ้นห้า ประทานเงินหนึ่งร้อยตำลึง** ต่างหาก"

สามสิ่งทีกล่าวมานั้นว่าเป็นการแต่งตั้งล่าช้าสำหรับผลงานในคดีตำหนัก บูรพาและคดีลักพาตัวเด็กของถึงพิน

คือเข็มของสุขใจวงระตุกก่อนจะคลายลงทันที มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย พลางพูด "นี่เป็นเรื่องดี ควรค่าแก่การฉลอง!"

ถึงพินกล่าวด้วยรอยยิ้ม "แม้ข้าจะไม่เรียกร้องว่าต้องตำแหน่งสูง เบี้ยหวัดหนา แต่เมื่อทำงานสำเร็จแล้วได้รับผลตอบแทนอย่างสมน้ำสมเนื้อ ก็นับว่าเป็นเรื่องน่ายินดี หนนี้ท่านคงยอมให้ข้าเป็นเจ้ามือแล้วกระมัง"

สุขใจวงพยักหน้าแต่กลับกล่าวว่า "มีต้องไปกินข้าวนอกบ้านแล้ว ให้เอาตง ซื่อวัตตุดิบมาเพิ่ม ข้าจะเข้าครัวเอง"

ถึงพินได้ยินก็ตาลุกวาวเป็นประกาย

สุขใจวงยืนยันได้ว่าเขาเห็นประกายแสงที่สะท้อนออกจากนัยน์ตา คู่ นั้นจริงๆ ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี "เจ้าชอบอาหารที่ข้าทำมากกว่าของ โรงเตี๊ยมเสีเยนเค่ออีกหรือ"

ถึงพินหัวเราะ ท่วงท่าส่งาสุภาพหายวับไปทันตา "แน่นอน อาหารที่ สุขย์กวงชวนทำมีหรือจะแพ้โรงเตี๊ยมเสีเยนเค่อ"

คำชมที่เปิดเผยตรงไปตรงมาของเขาทำให้สุขใจวงยิ้มสูงขึ้นไปมุมปาก อย่างอดไม่อยู่

เมื่อเจ้าบ้านอารมณ์ดี ลูกบ้านอีกสองคนก็พลอยได้ดีไปด้วย

คำวันนั้นสุขใจวงเข้าครัวอย่างหาได้ยาก เขาลงมือทำหมูเส้นผัดเครื่องเทศ ที่ใครงเปรี้ยวหวาน หมูสับปั้นราดน้ำแดง อาตงเองก็ทำเกี้ยวไส้ยัดผักกาดขาว ที่ถึงพินยังจำมิรู้ลืม บวกกับสุราบ๊วยที่อุ้มนบนเตาดินสีแดง เนื่องจากอาตง

* ในสมัยราชวงศ์หมิง ภรรยาของขุนนางชั้นหกจะได้รับการแต่งตั้งเป็นอันเหริน ซึ่งบางครั้งจักรพรรดิอาจมีการแต่งตั้งเป็นพิเศษเพื่อเป็นขวัญกำลังใจกับขุนนางที่มีความดีความชอบ

** ตำลึง เป็นหน่วยมาตราซึ่งและหน่วยเงินของจีนสมัยโบราณ โดย 16 ตำลึงเท่ากับ 1 ชั่ง และ 1 ตำลึงเท่ากับ 1,000 เหริน (ซีแปะ - หน่วยเงินสำริด) หรือ 10 เจียน (หน่วยเงินขาว)

อายุยังน้อย สุราที่ได้รับอนุญาตให้ดื่มได้ก็มีเพียงสุรารสหวานอมเปรี้ยวชนิดนี้เท่านั้น

ก่อนกินข้าวอาตางรินสุราให้ถึงพื่นกับสุขใจจนเต็มจอก จากนั้นยกจอกสุราของตนขึ้นกล่าวกับพวกเขาว่า "ขอแสดงความยินดีกับพีที่ใหญ่ที่ได้เลื่อนตำแหน่ง ยินดีกับพีใหญ่สุยที่ได้เลื่อนตำแหน่ง!"

ทั้งสองดื่มจนหมดด้วยรอยยิ้ม แล้วถึงพื่นจึงกล่าว "อันที่จริงการสอบประเมินขุนนางที่รับราชการในเมืองหลวงยังไม่ครบรอบสามปี ตามหลักแล้วยังไม่ถึงเวลาที่ข้าจะได้เลื่อนตำแหน่ง เพียงแต่หัวหน้าใจวแห่งกองพลธิการเหอหนานล้มป่วยเสียชีวิตกะทันหัน ตำแหน่งนั้นจึงว่างพอดี จึงให้ข้าไปรับตำแหน่งก่อน"

สุขใจพยักหน้า "ในแวดวงขุนนางจำนวนคนมีน้อยกว่าตำแหน่งเสมอ แม้หน่วยงานที่เจ้าอยู่ไม่นับว่าเป็นตำแหน่งมากผลประโยชน์ แต่อุตสาหกรรมมีตำแหน่งออกมาทั้งที ย่อมต้องมีคนมากมายแย่งชิงกัน ไม่แน่ว่าเจ้าอาจไปแย่งตำแหน่งงานของใครเข้าก็ได้ คงมีคนริษยาไม่น้อย ตอนที่เข้าไปก็ระวังไว้หน่อยดีกว่า"

อันที่จริงไม่ต้องให้สุขใจกำชับ ดุฉิวเฝินถึงพื่นอาจเป็นคนเรื่อยเฉื่อยแต่ความจริงแล้วคิดการรอบคอบเอาตัวรอดเป็น ทว่าความหวังดีของสหายเขาย่อมรับด้วยใจ พร้อมทั้งรับปากอย่างหนักแน่น

อาตางถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น "พีใหญ่ แล้วตอนนี้ท่านเป็นขุนนางชั้นใดหรือ"

"ก่อนหน้านั้นเป็นขุนนางชั้นหก ตอนนี้เป็นชั้นห้าเต็มขั้น ถือว่าเลื่อนขึ้นมามาหนึ่งขั้นครึ่ง" สุขใจตอบ

อาตางกล่าวด้วยสีหน้าระรื่น "อีกไม่กี่ปีพีใหญ่ก็อาจได้เป็นขุนนางชั้นหนึ่งแล้วกระมัง"

ถึงพื่นไม่สบอารมณ์ "เจ้าเห็นจักรพรรดิเป็นพ่อข้า สภาขุนนางด้าหมิงเป็นกิจการของบ้านข้าหรือไร!"

อาตางยกมือปิดปากหัวเราะ "ท่านอยากให้จักรพรรดิเป็นบิดาท่าน จักรพรรดิ

คงไม่เอาด้วยหรอก!"

ถึงพินคิดในใจ ถ้าข้ามีบิดาเช่นนี้ จะนำเวทนาเพียงใด! จึงทำท่ายกมือจะตีนาง แต่หลังจากถูกจับตัวไปครวรก่อนอาตงก็ยิ่งตั้งใจฝึกวรยุทธ์กับสวี่โจวถึงพินหรือจะตีนางได้ ทำได้เพียงถลึงตาชู่เท่านั้น

โลกเรานี้แต่ละคนมีเรื่องที่ตนถนัดแตกต่างกันไป

อย่างอาตงที่เล่าเรียนตำราไม่เก่ง ทว่าพรสวรรค์ด้านวรยุทธ์กลับไม่มีใครเทียบได้ ส่วนถึงพินนั้นเก่งกาจเล่าเรียนและเป็นขุนนาง ทว่าสำหรับการฝึกวรยุทธ์นั้นไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไร้ผล หลังจากประสบเคราะห์กรรมจากพรรคหนานเจิงเช่นเดียวกัน เขาเองก็อยากฝึกเอาไว้ป้องกันตัวสักนิดปรากฏว่าหลังจากยี่นทานั่งมักกับอาตงครึ่งชั่วยาม อาตงน้อยแ่จะเหือไหลโคลย้อย กลับยังกัดพินยี่นนั่งอยู่กับที่ ส่วนได้เท้าถึงพินงองเงงไชเซ ยอมแพ้ล้มเลิกในสภาพน้ำลายฟูมปาก

เขาตัดสินใจแน่วแน่ว่าหากต้องฝึกวรยุทธ์ป้องกันตัว สู้ทำเรื่องอันตรายให้หน่อยลงดีกว่า

หลังรับหนังสือคำสั่งจากกรมปกครองแล้วก็สามารถไปรายงานตัวที่หน่วยงานใหม่ได้ แต่ก่อนหน้านั้นถึงพินยังต้องไปเยี่ยมเยียนอดีตผู้บังคับบัญชาที่เป็นศิษย์พี่ด้วย เพื่อขอขอบคุณการดูแลคุ้มครองตลอดสองปีที่ผ่านมาของเธอ

เมื่อพินป็นรู้ข่าวที่ถึงพินกำลังจะได้เลื่อนตำแหน่งไปที่กรมอาญาที่จิตใจระคนใจหาย

จิตใจที่เขาถึงพินต่างเป็นศิษย์ร่วมอาจารย์ เมื่อมีสายสัมพันธ์นี้ต่อก็สามารถดูแลซึ่งกันและกันในแวดวงขุนนางได้ ศิษย์น้องอนาคตไกล เรื่องนี้มิได้มีผลเสียกับเขา

ส่วนที่ใจหายคือปีนี้ถึงพินอายุยี่สิบห้าก็เป็นขุนนางชั้นห้าเต็มขั้นแล้ว แม้อกจากสำนักราชบัณฑิตจะรับตำแหน่งที่ศาลซุ่นเทียน ทว่ายามนี้ก็ได้ย้อนกลับไปที่หกกรม ตรงกับเส้นทางเลื่อนขั้นของเสนาบดีในสภาขุนนาง มีผลงานตั้งแต่อายุน้อย อนาคตรุ่งเรือง

ย้อนกลับมาดูตนเอง แม้ตอนนั้นจะสอบติดจิ้นซื่อ ทว่าเนื่องจากรายชื่อมีได้อยู่แถวหน้า มีอาจได้รับการคัดเลือกให้เป็นบัณฑิตฝึกงานในสำนักราชบัณฑิต คุณสมบัติจึงน้อยกว่าถึงขั้นหนึ่ง บัดนี้อายุสี่สิบแล้ว เป็นผู้ว่าการศาลชุนเทียน ในสายตาของคนนอกคล้ายจะดีเยี่ยม แต่ความจริงเขารู้ว่าหากอยากเลื่อนขั้นขึ้นไปอีกนั้นยากเย็นแสนเข็ญแล้ว เพราะเขาไม่มีทั้งที่พึ่งในราชสำนัก อีกทั้งตนเองก็ไม่ได้มีความเก่งกล้าและคุณสมบัติที่ดีเลิศ

มองถึงขั้นแล้วพินปิ่นพลันเกิดความรู้สึกซึมเศร้าอย่างที่ภาซิดว่า 'คลื่นลูกใหม่ไล่หลังคลื่นลูกเก่า คลื่นลูกเก่าซัดสาดหายไปกับฝั่ง'

ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจต้อนรับถึงขั้นด้วยสีหน้าหม่อมดาลัยตายอยาก อีกฝ่ายมิได้ติดค้างเขา ฉะนั้นเขายังคงทำตัวให้สดชื่น ด้วยสถานะศิษย์พี่จึงแสดงความยินดีกับถึงขั้นก่อน จากนั้นก็กำชับอีกฝ่ายให้รอบคอบสำรวจตน ด้วยความเป็นห่วง อย่าล้าพอง ศัตรูตัวฉกาจในแวดวงขุนนางมักมีใช้ผู้อื่นแต่เป็นตนเองเสมอ

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นคำชี้แนะจากประสบการณ์ ถึงขั้นยอมอ่อนรับด้วยใจจริง สนทนากันแล้วยังอยู่กินข้าวที่จวนของพินปิ่น อย่างไรก็ตามเสียศิษย์พี่ศิษย์น้องสองคนก็ยังอยู่ในเมืองหลวง พบเห็นเจอหน้าได้บ่อยครั้ง ไม่จำเป็นต้องทำเสมือนจากลาชั่วชีวิต

กว่าถึงขั้นจะสะสมหมายภารกิจในศาลชุนเทียนเรียบร้อยแล้วไปรายงานตัวที่กรมอาญาที่เข้าสู่เดือนห้า เป็นช่วงต้นฤดูร้อนแล้ว

ปีนั้นเป็นรัชศกเชิงฮว่าปีที่สิบห้า

เพิ่งเข้ากรมอาญาได้ไม่กี่วันถึงขั้นก็พบว่าเขาถูกกีดกันอย่างน่าพิศวง

ตามหลักแล้วเมื่อจำแนกตามสถานะของแต่ละหน่วยงาน ลำดับหกรมแห่งตำหนิงคือกรมปกครอง กรมอากร กรมพิธีการ กรมทหาร กรมอาญา และกรมโยธา

กรมปกครองควบคุมการสอบเลื่อนขั้นของขุนนางทั้งหมดไว้ในมือ ระดับความสำคัญจึงมีต้องบรรยายแล้ว

กรมอากรนั้นดูแลเรื่องการเงิน

อันที่จริงสถานะของกรมพิธีการและกรมทหารมิได้ต่ำ เนื่องจากโบราณกาลได้กล่าวไว้ อันเรื่องสำคัญของบ้านเมืองคือการบวงสรวงและชนเผ่า บวงสรวงก็คือพิธีสักการะ เช่นไหว้และการพยากรณ์ต่างๆ ภายหลังเกิดหกรมขึ้น หน้าที่นี้จึงตกเป็นของกรมพิธีการ ส่วนชนเผ่าก็คือสงครามกับชนเผ่านอกด่าน

กล่าวได้ว่ากรมพิธีการสูงส่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ส่วนกรมทหารนั้นบ้านเมืองย่อมขาดไม่ได้ สำคัญยิ่งยวด

ด้วยเหตุนี้อันดับท้ายจึงเป็นกรมโยธากับกรมอาญา

แต่อย่าเข้าใจว่าสถานะต่ำกว่าแล้วผลประโยชน์จะน้อยตามไปด้วย

หากจัดลำดับตามผลประโยชน์มากน้อย ลำดับของหกรมควรต้องเรียงใหม่อีกครั้งเป็นกรมปกครอง กรมอากร กรมโยธา กรมทหาร กรมพิธีการ และกรมอาญา

นั่นก็เข้าใจได้ไม่ยาก ในเมื่อกรมปกครองดูแลเรื่องการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งของเหล่าขุนนาง เพื่อให้ได้ตำแหน่งที่ดีทุกคนจึงต้องเลี้ยงมิให้มีมลทินจากการตรวจสอบ ย่อมต้องกำนัลด้วยเงินทองและสิ่งของ ซึ่งในนั้นก็มักกองพิจารณาขุนนางเป็นหน่วยงานที่กุมการประเมินผลขุนนางพลเรือนที่มีผลประโยชน์มากที่สุด

แม้สถานะของกรมโยธาจะไม่สูง แต่เป็นเพราะปัญหาความหิวโหยของคน มิใช่เพราะผลประโยชน์เบาบาง ที่ได้มีการซ่อมแซมตำหนัก ที่ได้มีการสร้างคันกันน้ำ เรื่องเหล่านี้ล้วนต้องใช้เงิน เมื่อมีส่วนที่ต้องใช้เงินก็สามารถหาช่องโหว่ฉกฉวยผลประโยชน์ไว้ได้

การรับราชการเป็นขุนนางในราชสำนักดำรงมิ่งนั้นอึดคัดขัดสนเหลือแสน มิใช่ทุกคนที่จะยอมลำบากลำบากบนเขียนบทพระพันธุหารายได้เสริมเหมือนอย่างถึงขั้น

อย่าเห็นว่ากรมอากรดูแลการเงิน ทว่าผลประโยชน์ในเมื่อมิได้มากมายดังที่คิด แม้จะลดภาษีลงหลายครั้ง แต่กลับเก็บภาษีไม่ได้เสียที มีคหบดีที่

หลบเลี่ยงการจ่ายภาษีมากขึ้นเรื่อยๆ ภาษีการค้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงนับตั้งแต่สถาปนาต้าหมิง น้อยเสียจนไร้เหตุผล แทบเหมือนสิ่งสมมติ บางส่วนถึงขั้นมิได้เก็บภาษีด้วยซ้ำ

ด้วยเหตุนี้กรมอากรแห่งต้าหมิงจึงกลายเป็นกรมอากรที่ผิดเคื่องที่สุด ในประวัติศาสตร์ จักรพรรดิเห็นใจราษฎร ปรับภาษีให้น้อยลงเพียงใดราษฎรก็ยังคงทุกข์ยาก หลายคนไม่พอใจกับการถูกขูดรีด บทผู้ร้ายจึงตกเป็นของทางการ ทำยที่สุดเงินก็ได้ตกอยู่กับทางการ

เท่าที่ถึงพื้นคาดคะเนเป็นการส่วนตัว ภาษีทั้งหมดที่เก็บเข้าท้องพระคลังเมื่อปีที่แล้วมีประมาณสี่ล้านตำลึง นี่ยังนับว่าเก็บได้มากแล้ว เนื่องจากปีก่อนๆ เกิดภัยธรรมชาติจึงเก็บได้เพียงสองล้านตำลึงเท่านั้น

ทว่าเงินจำนวนนี้ยังต้องจัดสรรไปตามหน่วยงานต่างๆ ไม่ใช่กรมอากรจะสุขไว้แต่ฝ่ายเดียวได้ เดียวกรมทหารเรียกร้องจะรบทัพจับศึก กรมพิธีการอ้างว่าการสอบเคอจี้ต้องให้เงิน พิธีบวงสรวงสวรรค์ก็ต้องใช้เงิน กรมโยธาโอดครวญบ้างว่าคันทันน้ำของที่ใดพังเสียหายไม่มีงบประมาณซ่อมแซม...

แบ่งปันจัดสรรกันไปมา เงินที่ตกถึงมือกรมอากรก็เหลือไม่มากแล้ว ไม่แปลกที่เบียดหัวคของเหล่าขุนนางในราชสำนักจะไม่เคยเพิ่มขึ้นเลย ต่อให้จักรพรรดิมีเจตนาปรับเบียดหัวคขึ้นหากก็ไม่มียงบประมาณจำนวนนั้น เพื่อปากท้องเพื่อความความสุขสบาย ขุนนางใจซื่อมือสะอาดจึงยิ่งอยู่ยิ่งน้อย ขุนนางละโมบฉ้อฉลยิ่งอยู่ยิ่งมาก เมื่อเบียดบนไม่สนใจหน้าที เบียดล่างก็เอาเยี่ยงอย่าง บ้านเมืองในรัชสมัยจึงฮว่าจึงวุ่นวายไร้ระเบียบ

แต่ยามนี้เรื่องเหล่านี้ยังไม่เกี่ยวกับถังฟั่น หากเป็นเรื่องที่เหล่าเสนาบดีในสภาขุนนางควรรู้ใจ ต่อให้ถังฟั่นอยากแก้ไขก็ไม่มีใครฟังเขา

เอาเป็นว่าไม่ว่าจะวัดจากสถานะหรือจากผลประโยชน์ กรมอาญาก็ล้วนอยู่อันดับรั้งท้าย

เพราะแม้กรมอาญาจะดูแลคดีทั้งหมดของบ้านเมือง แต่โดยทั่วไปคดีที่กรมอาญาต้องพิจารณาเองมักเป็นคดีใหญ่สำคัญที่ยากพิพากษา ปกติคดีลักษณะนี้ไม่มีใครกล้าตัดสินบน ต่อให้ตัดสินบนก็ไร้ประโยชน์ หน้าซำ

กรมอาญามีได้มีอำนาจพิพากษาคดีแต่เพียงผู้เดียว บางครั้งยังต้องตัดสินร่วมกับ
สำนักศาลยุติธรรมและสำนักตรวจการนครหลวง จึงพิพพันติดข้อจำกัดกับ
อีกสองหน่วยงานด้วย

ในฐานะผู้ร่วมชะตากรรม แม้กรมพิธีการเองก็เป็นหน่วยงานเรียบง่าย
ที่ผลประโยชน์น้อย ชั่วดีอย่างไรพวกเขาก็ยังกุมการสอบเคอจวี นั่นเป็นเรื่อง
ยิ่งใหญ่สำหรับบัณฑิตในได้หล้า อีกทั้งเสนาบดีกรมพิธีการจะดูแลสำนัก
ราชบัณฑิตด้วย ย่อมมีฐานะไม่ธรรมดา แตกต่างจากหน่วยงานที่ทั้งโหดเหี้ยม
และสถานะรั้งทำอย่างกรมอาญา

และในเวลานี้หน่วยงานที่ถึงขั้นต้องไปก็คือหน่วยงานนี้

กรมอาญาสำคัญหรือไม่ แน่แน่นอนว่าสำคัญ หากไม่มีกรมอาญา
คดีอุกฉกรรจ์และคดีใหญ่ๆ มากมายก็ไม่อาจไต่สวนพิจารณาได้ บรรดานัก
โทษประหารจากท้องที่ต่างๆ ที่ถูกส่งตัวมาเมืองหลวงล้วนรอให้กรมอาญา
พิพากษา แต่ไม่ว่าจะสำคัญอย่างไรก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่า
กรมอาญาไร้ผลประโยชน์ให้ตกตวงได้

เช่นเดียวกับอีกห้ากรม กรมอาญามีเสนาบดีหนึ่งคน รองเสนาบดี
สองคน

เบื้องล่างแบ่งย่อยเป็นกองพลการประจำแต่ละมณฑลตามเขตบริหาร
ทั่วแผ่นดิน รับผิดชอบตรวจสอบและพิพากษาคดีที่แต่ละมณฑลส่งมา
นอกจากนี้ยังมีกองราชทัณฑ์หรือที่เรียกขานกันว่าคุกหลวง รวมถึงผู้ใต้บัญชา
ของหัวหน้าแต่ละคน อย่างเจ้าหน้าที่ เสมียน และยามรักษาการณประจำกอง
ที่ไม่มีชั้นยศ

ถึงขั้นเป็นหัวหน้ากองพลการเหอหนานชั้นห้าเต็มขั้น ซึ่งก็คืออยู่ใน
ตำแหน่งสูงสุดของกองพลการเหอหนาน ผู้บังคับบัญชาของเขาคือเสนาบดี
และเขารับผิดชอบบริหารกองพลการเหอหนาน

วันรับตำแหน่ง ถึงขั้นไปค้ำน้ำหนักทนายเสนาบดีและรองเสนาบดีทั้งสอง
ตามลำดับ

เสนาบดีกรมอาญาคนปัจจุบันนามว่าจางอิง อยู่ใกล้ชิดกับราชเลขาธิการ

วันอันและเป็นกลุ่มที่เอนเอียงพึงพาวันก๊วยเพย 'ไม่ถึงกับใจชั่ว แต่ก็มิใช่คนดี มีคุณธรรมอันใด อย่างไรเสียทุกคนก็ทำเพื่อปากท้อง ดำเนินชีวิตไปวันๆ ซึ่งคนคนนี้ก็เป็นหนึ่งใน 'สามเสนาเสือกกระดาษ หกเจ้ากรมขุนดินปั้น' ที่ผู้คนในบ้านเมืองต่างเรียกขาน

ที่ว่าวันนี้เสนาบดีจางมีฐานะไม่อยู่ ถึงขั้นไปเสียดีเดียว จำต้องไปทักทาย ผูกตัวกับรองเสนาบดีอีกสองคนก่อน

ท่าที่ที่รองเสนาบดีฝ่ายซ้ายกรมอาญาเหียงเหวินหวามีต่อถึงพัน ค่อนข้างประหลาด เมื่อถึงขั้นแนะนำตัวและคารวะ เขาเพียงหรีดาลง เอ่ยถามอย่างเนิบช้า "ไฉนกว่าก่อนหน้านั้นเจ้ารับตำแหน่งอยู่ที่ศาลขุนเทียนหรือ"

ถึงขั้นตอบว่าใช่

รองเสนาบดีเหียงจึงกล่าว "แม้ศาลขุนเทียนจะรับผิดชอบดูแลความสงบของเมืองหลวง แต่อย่างไรก็เป็นขุนนางท้องถิ่น เทียบกับกรมอาญามิได้ เจ้ามาที่กรมอาญาแล้วก็ปรับตัวให้ดี อย่าเอานิสัยใจคอคับแคบจากศาลขุนเทียนมาใช้ที่นี่ อย่างไรก็ตามหกกรมก็คือหกกรม ศาลขุนเทียนมิอาจเทียบได้!"

ถึงขั้นนึกแปลกใจ ไม่เข้าใจว่าท่าที่พิลึกพิลั่นของอีกฝ่ายเกิดจากเหตุใด ตามหลักแล้วทั้งสองไม่เคยพบกันมาก่อน ยิ่งมีต้องพูดถึงเรื่องบุญคุณความแค้นอะไร ปรากฏว่าเหียงเหวินหวาเจอหน้ากันก็ตัดไม้ข่มนามทันที รวากับถึงขั้นติดหนึ่เขาก็อันใหญ่อย่างไรอย่างนั้น

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่ต่อหน้าก็ยังนอบน้อม "ข้าจะจดจำคำชี้แนะของใต้เท้าไว้ขอรับ"

รองเสนาบดีเหียงกล่าวคำตำหนิมากมาย แต่เห็นถึงขั้นยังคงยืนนิ่งเหมือนตอไม้ ไม่ว่าจะตนจะพูดอะไรถึงขั้นก็สุภาพนอบนอบ ในใจก็รู้สึกเบื่อจึงโบกมือให้เขาออกไป

ถึงขั้นจึงไปที่ห้องทำงานของรองเสนาบดีฝ่ายขวา

รองเสนาบดีฝ่ายขวากกรมอาญาเผิงอี่ซุนเพิ่งอายุครบหกสิบห้าเมื่อเดือนที่แล้ว สุขภาพไม่ดีขึ้น อายุอยู่ในวัยใกล้เกษียณแล้ว สถานการณ์ของเขาโอกาสที่จะได้เลื่อนขั้นมีไม่มาก ดังนั้นจึงมิได้แข่งขันชิงดีชิงเด่นกับ

คนอื่นๆ ในกรม เขาเห็นถึงขั้นแล้วก็พูดคุยสัพเพเหระ ให้กำลังใจ แม้จะมีได้กล่าวประเด็นสำคัญอะไร มีแต่เรื่องหาสาระมิได้ แต่ชั่วตัวอย่างไรก็แสดงท่าที่เป็นมิตร ไม่ขัดต่อชื่อเสียงบุรุษผู้มีไมตรีของเขา

ถึงขั้นเห็นเขาพูดด้วยง่ายจึงถือโอกาสขอคำชี้แนะ "ใต้เท้าเมิ่ง ข้าพเจ้าน้อย กับใต้เท้าเหลียงไม่เคยรู้จักมักจี่กันมาก่อน ยังมีต้องกล่าวถึงเรื่องผิดใจกัน แต่เมื่อครู่ตอนที่เข้าไปเข้าพบ วาจาของเขาแสนจะเย็นชา ไม่ทราบว่าได้ทำให้เหลียงมีเรื่องให้หงุดหงิดหัวเสียอะไร หรือข้าจะเพลอล่วงเกินเขาเข้าโดยมิได้ตั้งใจ"

รองเสนาบดีเมิ่งหัวเราะในลำคอ "คิดว่าระยะนี้รองเสนาบดีเหลียง อารมณ์ไม่ค่อยดี เจ้าไม่ต้องกังวล อีกไม่กี่วันก็ไม่เป็นไรแล้ว"

ในแวดวงขุนนางมักไม่อาจพูดจาบอกกล่าวอย่างตรงไปตรงมาได้ เวลานี้จึงต้องให้อีกฝ่ายไปขบคิดเอง ถึงขั้นฉลาดหลักแหลมจึงเข้าใจนัยที่แฝงอยู่ในถ้อยคำนี้ได้ทันที "ดูท่าทางที่รองเสนาบดีอารมณ์ไม่ดีเหมือนจะเกี่ยวกับข้าพเจ้าน้อย"

รองเสนาบดีเมิ่งครุ่นคิด ท้ายที่สุดก็กล่าวกับเขา "รองเสนาบดีเหลียง มีศิษย์อยู่คนหนึ่ง ดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าในกองพลาธิการของกรมอาญา คราวนี้กองพลาธิการเหอหนานมีตำแหน่งว่าง เดิมที่เขาตั้งใจให้ลูกศิษย์ของตนเอง..."

ถึงขั้นเข้าใจแล้ว ที่แท้เขาก็เป็นคนที่โผล่มาซุ่มมือเปิบกลางทาง ฉกฉวยตำแหน่งที่คนอื่นหมายตาไว้ คนอื่นย่อมเห็นเขาซัดหูซัดตา

เมื่อรับทราบความจริง ถึงขั้นก็สนใจ

ตำแหน่งขุนนางมีเพียงเท่านี้ คนที่อยากเลื่อนขั้นกลับมีล้นหลาม หนึ่งคนต่อหนึ่งตำแหน่ง เมื่อเขาทับที่คนอื่น คนอื่นก็ได้แต่อิจฉาริษยาและยอมเห็นเขาเป็นหนามยอกอก นอกเสียจากจะยอมสละตำแหน่งให้ ปัญหาคือใครเล่าจะยอม!

รองเสนาบดีเมิ่งเห็นเขามีสีหน้าอ่อนใจก็กล่าวด้วยรอยยิ้ม "เมื่อมาแล้วก็ต้องทำใจ ตั้งใจทำหน้าที่ให้ดีที่สุด"

สำหรับผู้อาวุโสที่อ่อนโยนผู้นี้ถึงขั้นก็ยิ่งให้ความเคารพ ได้ยินแล้ว

จึงรีบขานรับคำชี้แนะ

พบรองเสนาบดีทั้งสองคนแล้วเขาก็กลับไปยังที่ตั้งกองพลอีกครั้ง กองพลอิทธิภรณ์มอญแบ่งสัดส่วนตามสิบสามมณฑลของต้าหมิง เท่ากับ มีกองพลอิทธิภรณ์มอญสิบสามกอง ถึงพื้นที่เข้ามารับตำแหน่งที่หลังจึงต้อง เป็นฝ่ายไปทั้กทหายสหายร่วมงานรุ่นพี่แต่ละคน

กับสหายร่วมงานอายุน้อยเช่นถึงพัน คนส่วนใหญ่ต่างมีท่าทีราบเรียบ ซ้ำยังดูห่างเหินเกรงใจ จนถึงพันรู้สึกเบื่อหน่ายจิตซีด

แต่ภายหลังได้รู้ต้นสายปลายเหตุจากเผิงอู่ซุน เขาเองก็พอเข้าใจท่าที ของคนอื่นแล้ว

เนื่องจากในราชสำนักมีข่าวลือว่าอีกไม่นานจางอิ่งก็จะได้เข้าไปอยู่ใน สภาขุนนาง ถึงเวลาย่อมต้องออกจากตำแหน่งเสนาบดีกรม รองเสนาบดี สองคน...รองเสนาบดีเผิงสูงวัยสุขภาพไม่ดี ตามหลักแล้วรองเสนาบดีเหลือยง ผู้ไม่ชอบหน้าถึงพัน เก้าในสิบส่วนย่อมเป็นตัวเลือกเสนาบดีกรมอาญาคน ต่อไป

อยู่ในแวดวงขุนนาง ใครบ้างที่ไม่แล่นเรือตามทิศทางลม

ถึงพันมาถึงก็ยึดตำแหน่งของลูกศิษย์ของว่าที่เสนาบดีคนต่อไป ทำเอารองเสนาบดีเหลือยงขุนเคืองใจอย่างมาก บวกกับถึงพันไม่มีที่พึ่งใน กรมอาญาเลย ระหว่างตีตัวออกห่างจากหัวหน้าที่เป็นขุนนางชั้นห้าคนหนึ่ง กับผัดใจกับรองเสนาบดีชั้นสามคนหนึ่ง ทุกคนจะเลือกอย่างไร...

ไม่ต้องคิดเลยเสียด้วยซ้ำ!

เวลานี้ใครสนิทสนมกับถึงพันเท่ากับไม่เห็นรองเสนาบดีเหลือยงอยู่ใน สายตามิใช่หรือ

ด้วยเหตุนี้เมื่อถึงพันไปทั้กทหายกองพลอิทธิภรณ์สิบสามมณฑลก็ล้วน ถูกปฏิบัติด้วยท่าทีที่ไม่ต่างกัน

แน่นอนว่าทุกคนมิได้แสดงท่าทีเป็นปรปักษ์โจ่งแจ้ง แต่ก็ไม่ได้ กระตือรือร้น ล้วนเกรงใจกันตามมารยาท ทั้กทหายตามไถ่ตามพิธีรีตอง ทำให้ รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ทว่าก็จับผิดอะไรไม่ได้

เว้นเพียงคนเดียวคือหัวหน้ากองพลาธิการเจียงซีลู่อกง รุ่นพี่คนนี้เป็นคนมีน้ำใจเช่นเดียวกับรองเสนาบดีเมิง เห็นถึงพื้นคล้ายมีนงสับสนไม่รู้ต้นลึกหนาบางจึงพูดกับอีกฝ่ายเป็นนัย ทั้งยังบอกไปอย่างอ้อมค้อมว่ารองเสนาบดีเหลียงมิใช่คนใจกว้าง แนะนำให้ถึงพื้นหาโอกาสไปขออภัยอีกฝ่ายอีกฝ่ายจะได้ไม่ผูกใจเจ็บแล้วคอยหาเรื่องกลั่นแกล้งถึงพื้นในอนาคต

ถึงพื้นขอขอบคุณความหวังดีของลู่อกง แต่กลับแสร้งไม่เข้าใจข้อเสนอที่ว่า เพราะสำหรับถึงพื้นแล้วเขามิได้ทำผิดอะไร อีกทั้งไม่ได้เป็นคนเรียกร้องขอตำแหน่งนี้ กรมปกครองจัดสรรให้เขาเอง รองเสนาบดีเหลียงไม่กล้าไปคิดบัญชีกับคนของกรมปกครองจึงระบายนโตะกับเขา นับว่าประหลาดโดยแท้ รัชการเป็นขุนนางต้องประนีประนอมเสมอ แต่ก็อย่าถอยอย่างไม่มีขอบเขต เช่นนั้นจริงแต่จะถูกคนอื่นรังแกจนตาย

อีกอย่างในเมื่อเหลียงเหวินหว่าใจคอคับแคบ เช่นนั้นต่อให้ตนไปยกน้ำชาขอภัย รับความผิดไว้กับตัว อีกฝ่ายก็จะยังผูกใจเจ็บอยู่ดี

ลู่อกงเห็นถึงพื้นไม่ฟังคำเตือนของตนก็ได้แต่ทอดถอนใจ ลอบคิดว่าคนหนุ่มอายุน้อยเย่อหยิ่งทะนงตนเกินไป วันหนึ่งเมื่อประสบบทเรียนครั้งใหญ่ก็จะมองเห็นสัจธรรมเอง จึงไม่ได้เกลี้ยกล่อมอะไรอีก เพียงบอกกล่าวรายละเอียดของกองพลาธิการแต่ละแห่งกับถึงพื้นด้วยเจตนาหวังผูกไมตรี ซึ่งแนะถึงพื้นอย่างมีน้ำใจว่า "เจ้าพี่งมาของพลาธิการ ไม่รู้จักมักคุ้นกับบรรดาผู้ได้บัญชาโดยเฉพาะพวกเจ้าหน้าที่และยามรักษาการณ์ที่ไม่มีตำแหน่งชั้นยศเหล่านั้น แม้ตำแหน่งจะต่ำต้อย แต่คนเหล่านี้เจ้าเล่ห์กลับลอบลอก ไม่รับผิดชอบมากที่สุด หากเจ้าอยากบัญชาพวกเขาก็กึ่งข้าวพวกเขาก่อน ผูกสัมพันธ์กันไว้จะได้ถือโอกาสทำความเข้าใจกับสถานการณ์ด้วย เมื่อมีอะไรแล้วถูกปิดหูปิดตา"

ถึงพื้นขอบคุณคำแนะนำของเขาก่อนหยั่งเชิงถาม "ก่อนมารวมอาญาข้าก็เคยได้ยินว่ากองพลาธิการจะมีการกินข้าวร่วมกัน ผลัดกันเป็นเจ้าภาพ เรื่องนี้เป็นความจริงหรือไม่...ไม่กลัวพื้นลู่อจะขบขัน แม้บิดามารดาข้าจะจากไปเร็ว แต่ข้าใช้จ่ายของคนคนเดียวก็ไม่น้อย หากมีธรรมเนียมนี้ข้าก็จะไปหยิบยืมเงินล่วงหน้า ถึงเวลาจะได้มีเงินเป็นเจ้าภาพ"

ลู่อึงกวงพยักหน้า "มีธรรมเนียมนี้จริง แต่เจ้าก็มีต้องกังวลไปหรอก ที่ที่พวกเราไปมิใช่ร้านใหญ่โตอย่างโรงเตี๊ยมเซียนคนเคอ เป็นแคร์ร้านเล็กๆ ธรรมดาเท่านั้น หน้าซำค่าใช้จ่ายก็มีไซ่เบี้ยหวัดของทุกคน"

ถึงพื้นประหลาดใจ "แล้วเงินมาจากที่ใด"

ทั้งสองยังไม่นับว่าสนิทกัน ลู่อึงกวงอยากพูดทว่าน้ำท่วมปาก แต่ท้ายที่สุดก็ยอมบอกความจริงกับเขา

กรมอาญาต่างจากที่ถึงพื้นคิด แม้จะเป็นหน่วยงานเยียบเหงาแต่ก็เชื่อว่า จะไม่มีผลประโยชน์ใดๆ ให้ด้กตวง อย่างบางคนก็ใหญ่ๆ ขอเพียงไม่ใช่คดีที่เกี่ยวข้องกับการก่อกบฏ โดยทั่วไปเมื่อมาถึงกรมอาญา กรมอาญาก็สามารถจัดการเองได้ ในขั้นตอนนี้บ่นว่ามีช่องให้เจรจาต่อรองแล้ว

อย่างเช่นการตัดสินโทษเนรเทศ สามร้อยลิ้วกับสามพันลิ้วย่อมต่างกัน การตัดสินโทษโบย โยสลิบครั้งกับโยยร้อยครั้งก็ต่างกัน โทษหนักหรือเบา ล้วนมีกรมอาญาพิพากษาเป็นที่สิ้นสุด ข้อหากมากมายในกฎหมายตำหิมมีบทบัญญัติไม่ชัดเจน หากมีการขอไต่ถ้อยผ่อนผัน จะตัดสินโทษเบาหนอยก็ไม่เป็นไร

แต่ก็ต้องพิจารณาตามพื้นที่ อย่างมณฑลเจ้อเจียง หุกว้าง และเจียงซี มณฑลเหล่านี้ค่อนข้างร่ำรวย มีเศรษฐกิจมากจึงได้รับเงินที่ใช้ผ่อนผันโทษมากตามไปด้วย หากเป็นมณฑลเหอหนานที่ถึงพื้นดูแล กุ้ยโจว หรืออวั้นหนาน ผลประโยชน์นับว่าน้อยกว่ามาก

เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่รู้โดยทั่วกัน ดังนั้นการที่กองพลาธิการประจำแต่ละมณฑลผลัดกันเลี้ยงข้าว โดยเฉพาะเมื่อกองพลาธิการที่มั่งคั่งกว่าแบ่งรายได้ส่วนหนึ่งมาเป็นเจ้าภาพก็เพื่อมิให้กองพลาธิการอื่นๆ วิชาจนร้องเรียนเปิดโปงพวกตน ถึงเวลาพิพากษาทั้งสองฝ่าย ไม่เป็นผลดีกับใครทั้งสิ้น

เห็นถึงพื้นเข้าใจกระจ่าง ลู่อึงกวงจึงกล่าว "เจ้าก็ไม่ต้องวิตก ทุกคนล้วนรู้ว่ากองพลาธิการเหอหนานไม่มีผลประโยชน์ให้ด้กตวง ย่อมไม่บังคับให้เจ้าเป็นเจ้าภาพ แต่เจ้าเพิ่งมา หากอยากผูกมิตรกับคนอื่น ทางที่ติ่อย่าตระหนี่

กับเงินแค่นี้เลย ถ้าเจ้ากลัวว่าเงินไม่พอ ข้าพอมี..."

ในที่สุดถึงขั้นก็ได้ประจักษ์ความมีน้ำใจของอีกฝ่าย จึงรีบกล่าวด้วยรอยยิ้ม "มีต้องๆ" ข้าแค่ถามดู ขอบคุณท่านที่หวังดี เงินสำหรับเลี้ยงข้าวมื้อหนึ่งข้ายังมี ท่านพูดเช่นนี้ข้าก็วางใจแล้ว ข้ายังนึกว่าต้องเป็นเจ้าภาพทุกเดือนเสียอีก!"

เมื่อสนทนากันอย่างเปิดอกเช่นนี้ ความสัมพันธ์ของทั้งสองจึงใกล้ชิดมากขึ้นไม่น้อย

ลู่อังกวหลุดหัวเราะ "จะเป็นไปได้อย่างไร เลี้ยงกันเช่นนี้ต่อให้เป็นเหล่าได้เท่าเสนาบดีก็ไม่มีการเลี้ยงนี่!"

ถึงขั้นกล่าวว่า "ขอถามพี่ชาย สิ้นเดือนนี้ถึงคราวใครเป็นเจ้าภาพ"

ลู่อังกวลูบเครา "ตามธรรมเนียม น่าจะถึงข้าแล้ว"

ถึงขั้นเองก็ยิ้ม "เช่นนั้นก็พอดีเลย เขาอย่างนี้ข้าขอเจรจากับท่านขอแทรกกลางคัน สิ้นเดือนนี้ให้ข้าเป็นเจ้าภาพก่อนดีหรือไม่"

ลู่อังกวพยักหน้ากล่าว "ก็ดี อย่างไรก็ตามเจ้าก็เพิ่งเข้ารับตำแหน่ง ใช้โอกาสกินข้าวด้วยกันทำความรู้จัก ผูกสัมพันธ์กับสหายร่วมงาน แต่เวลาของสถานที่เจ้าระวังด้วย อย่าจงพวงร้านรวงโรงเตี๊ยมหรุหรากวนั้น ให้จงพวงร้านเล็กๆ ที่อ่อยสมราคาดีพอ มิฉะนั้นหากเจ้าเป็นคนเริ่ม คนอื่นก็จะโกรธเคืองเจ้าเอาได้"

นั่นเป็นคำแนะนำอย่างเจตนาดี ถึงขั้นก็เข้าใจเหตุผลในคำพูดนั้น รีบละล้าละลักรับคำชี้แนะ "แล้วต้องเชิญเสนาบดีด้วยหรือไม่"

ลู่อังกวส่ายหน้า "ไม่ต้อง เหล่าเสนาบดีรักชื่อเสียง ไม่มาขลุกอยู่กับพวกเราหรอก แค่เชิญหัวหน้าและรองหัวหน้าแต่ละกองพลาก็พอ"

ถึงขั้นเอ่ยถามอีก "ขุนนางจัดการก็มีต้องเชิญหรือ"

รองหัวหน้าเป็นผู้ช่วยของหัวหน้า ส่วนขุนนางจัดการนั้นตำแหน่งต่ำกว่าลำดับขั้นคือชั้นหกเต็มขั้น แต่ละกองล้วนมีคนหนึ่ง

ลู่อังกวส่ายหน้าอีก "นั่นก็ไม่ต้อง แค่วหัวหน้าที่บรองหัวหน้าที่พอ"

เรื่องเหล่านี้ล้วนมีธรรมเนียมปฏิบัติกัน ในสายตาของหัวหน้ากองอย่าง

ลู่ถงกวง ขุนนางจัดการเป็นผู้ใต้บัญชาช่วยงานเท่านั้น แม้จะมีชั้นยศ แต่ก็
ไม่ควรสนิทใกล้ชิดเกินไป มิฉะนั้นจะทำให้บรรดาศักดิ์สลับสับสนจนคนอื่น
ดูแคลนได้

ดูจากการนี้ก็เห็นได้ว่าธรรมเนียมของหกกรมเข้มงวดกว่าศาลขุนเทียน
พอสมควร หากเป็นเจ้าภาพเลี้ยงข้าวที่ศาลขุนเทียน ปกติถึงพื้นจะเรียกพวก
เหล่าหวังที่เป็นหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนไปด้วยเพื่อเสริมสร้างความสามัคคี

แต่ละสถานที่ล้วนมีธรรมเนียมมารยาทของตนเอง ถึงพื้นจตุรกายละเอียด
เหล่านี้ไว้ สนทนากับลู่ถงกวงอีกหลายคำก็เตรียมขอตัว จะว่าไปแล้วจนถึง
ตอนนี้เขาก็ยังมีได้ไปที่ที่ว่าการ ยังไม่ได้พบเจอเหล่าผู้ใต้บัญชาของตนเองเลย
ย่อมต้องไปทำความรู้จักเสียหน่อย

ปรากฏว่าลู่ถงกวงกลับเรียกเขาไว้ "รุ่งชิง มีเรื่องหนึ่งต้องบอกกล่าวเจ้า
ไว้ก่อน"

ถึงพื้นเห็นอีกฝ่ายจริงจังเช่นนั้นพลันรู้สึกไม่ชอบมาพากล "พี่ลู่เชิญพูด"

ลู่ถงกวงกล่าว "ผู้ช่วยของเจ้ายามนี้ รองหัวหน้าอินหยวนฮว่า ก็คือ
ศิษย์ของรองเสนาบดีเหลียง คนที่เดิมที่จะรับตำแหน่งของเจ้าคนนั้น"

"..."

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622290.html>